

Atilla Dirim: Soykırım inkârcılığının kırılması için yerli-milli hegemonyası kırılmalıdır

Posted on 05/06/2016

2 Haziran Perşembe günü Almanya parlamentosunda, Ermeni soykırımının kabul edilmesine dair bir yasa tasarısı oylanacak. Tasarı, koalisyon ortakları Hıristiyan Birlik (CDU/CSU), Sosyal Demokrat Parti (SPD) ile muhalefet partisi Yeşiller tarafından hazırlandı ve dört parti grubunun onayından geçti.

Tasarıda “Alman Parlamentosu, Osmanlı İmparatorluğu’nda Ermeni ve öteki Hıristiyan azınlıklara karşı 100 yılı aşkın bir süre önce başlanan tehcir ve katliamın kurbanlarının anısı önünde saygıyla eğiliyor. Dönemin Jön Türkler rejiminin talimatıyla 24 Nisan 1915’te Osmanlı Konstantinopolis’inde 1 milyonu aşkın etnik Ermeni’nin sistematik tehcir ve kıyımı başladı. Onların kaderi 20’nci yüzyılda yaşanan korkunç kitlesel kıyımların, etnik temizliklerin, tehcirlerin ve hatta soykırımların bir örneğini oluşturuyor” deniliyor, “Alman İmparatorluğu bu insanlık suçunu durdurmayı denemedi. Alman İmparatorluğu bu olaylarda bir suç ortaklığı taşıyor. Alman Parlamentosu Almanya’nın özel tarihi sorumluluğunu kabul ediyor” ifadesiyle Almanya’nın sorumluluğu da kabul ediliyor.”

Artık Ermeni soykırımı konusundaki sessizlik ve görmezden gelme, bütünüyle kırılmış durumda. Ermeni soykırımı dünyanın hatırı sayılır bir kısmında tartışılıyor. Hâlen 30’dan fazla ülke ve ABD’nin birkaçı hariç neredeyse tüm eyaletleri soykırımı resmen tanıyor. Avrupa Konseyi ve Avrupa Parlamentosu da Ermeni soykırımını tanımış bulunuyor.

Ermeni soykırımı konusunda Türkiye’de de derin sessizlik ve inkâr, son yıllarda bu konuda gösterilen çabalarla ciddi bir sarsıntıya uğramış durumda. Hrant Dink’in cenazesine katılan ve “Hepimiz Ermeniyiz” dövizleriyle yürüyen yüz binler, resmi inkâr görüşüne çok ağır bir

hasar verdi. Artık Ermeni soykırımı büyük şehirlerin merkezlerinde yapılan açık hava toplantılarıyla anılıyor, soykırım ile ilgili çok sayıda toplantı düzenleniyor, sayısız kitap, dergi, makale, araştırma yayınlanıyor.

Soykırım duvarında oluşan bu büyük çatlak, soykırım inkârcılarını hiç şüphesiz dehşete düşürüyor. Almanya gibi soykırımda dahil bulunan, soykırım ile ilgili kimi açıklanmış, kimi açıklanmamış sayısız bilgi ve belgeye sahip, üstelik soykırımı henüz tanımamış ülkeler üzerinde de etki edebilecek ağırlığa sahip bir ülkede soykırımın kabulü için siyasi partilerin ittifak ederek verdikleri kanun tasarısı, inkârcıları son derece korkutuyor.

Geçtiğimiz günlerde Berlin’de düzenlenen inkâr yürüyüşü, bu korkunun bir sonucu. İrkçi, faşist, nasyonal sosyalist ve mafya örgütlerinin bir araya gelerek yaptıkları yürüyüş, kanun tasarısını veren partilerin temsil ettiği milyonlar karşısında bir kez daha tarihi çarpıtmanın, yalancılığın, inkârcılığın ifadesi olmaktan başka bir işe yaramadı. Bu yürüyüşü yapanlar yalnız değildi elbette. “Bizim tarihimizde soykırım yoktur” diyen Erdoğan da oradaydı. Almanya parlamentosuna soykırımı tanımama çağrısı yapan Kılıçdaroğlu da oradaydı. “Türk milleti 1915’de dönemin şartlarının gereğini yaptı” diyen Bahçeli de oradaydı. Türkiye devletinin irili ufaklı bütün inkâr sözcüleri de oradaydı, yürüyüşte yerlerini almışlardı.

Zaten Ermeni soykırımı söz konusu olduğunda soykırımla beslenen bütün keneler, soykırım yağmasından nasiplenen haydutlar, kurdukları zulüm düzeninin bekası için inkârcılığı şiar edinenler, aralarındaki gündelik kavgaları bir kenara bırakıp kayıtsız şartsız bir araya geliyorlar. Perinçek’in Strasbourg’da görülen davasında Egemen Bağış, Süheyl Batum, Deniz Baykal, Mustafa Mutlu, Bedri Baykam da devletin bekası adına hazır bulunuyordu.

Evet, soykırım duvarındaki çatlak giderek büyüyor, ancak asıl ihtiyacımız olan şeyi, yani aşağıdan yukarıya, geniş kitlelerin soykırım gerçeğini kabul etmesi temelinde bir yüzleşmeyi nasıl sağlayacağız? Daha dün İstanbul’un fethi kutlamaları adı altında topluma ırkçılık ve milliyetçiliğin pompalandığı, Kürt şehirlerinin ağır silahlarla yerle bir edildiği, Roboski’de

bir kez daha katliam yapıldığı, devletin sahiplerinin bir blok hâlinde yerli ve milli eksenini etrafında birleştiği, bu ekseninde birleşmeyenlerin hain ilan edildiği, barış sözünü telaffuz edenlerin bile ağır baskılarla karşılaştığı, Kürt halkının temsilcilerinin parlamentodan atıldığı bir ortamda, yerli ve milli bir dava olarak görülmediği kesin olan Ermeni soykırımını gerçeğini topluma nasıl anlatacağız?

Yerli ve milli ekseninin hakim olduğu bir ortamda, Ermeni soykırımının kabulü için güçlü adımların atılmasının çok zor olduğu ortadadır. Kürt şehirleri yerle bir edilirken, yerli ve milli olmayan her şey ve herkes ötekileştirilirken, Ermeni soykırımını gerçeği savunucularının tüm güçleriyle demokrasi mücadelesi vermesi kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Bugün Kürt halkının yanında olmadan, barış için verilen mücadelenin yanında olmadan, Suriyeli mültecilerin yanında olmadan, Alevilerin yanında olmadan, direnen madencilerin, direnen işçilerin yanında olmadan, açlık sınırının altında ücretlerle yaşamaya çalışanların, yoksulların, ötekilerin, ezilenlerin, horlananların yanında olmadan, onların mücadelesini sahiplenmeden, aktif olarak harekete geçmeden, devlet baskısına ve şiddetine karşı kitlesel bir mücadele hattı örmeye çalışmadan, Ermeni soykırımının kabulü için yapılacak çalışmalar eksik ve yetersiz kalacaktır.

Soykırım inkârcılığı, yerli ve milli ekseninden ayrı düşünülecek bir konu değildir. Kırılması, bu hegemonyaya karşı verilecek mücadeleye bağlıdır.

Kaynak: marksist.org